

Els inicis de l'Antoni Fierro, natural de Sant Cugat del Vallès, cal buscar-los en la seva família: **"Ja tenia una certa vinculació amb el món de l'arquitectura, perquè el meu pare era promotor"**. D'altra banda, **"veia en la carrera d'arquitectura una possibilitat de perfeccionar el meu coneixement del món de l'art, una faceta que fins llavors no havia desenvolupat"**. Malauradament, aquesta faceta **"no la vaig descobrir fins al final dels estudis"**.

"El més positiu de la carrera, continua, són dos dels professors que vaig tenir: en Josep Maria Sostres, d'història de l'art, i en Rafael Moneo, de composició. El primer em va despertar la sensibilitat per aquest ofici, en explicar-me l'arquitectura a través de la història de la pintura. L'assignatura que impartia Moneo va obrir-me els ulls al que és realment l'arquitectura, un gran ofici que arrossega tota una saviesa històrica acumulada fins avui dia", comenta l'Antoni.

Acabada aquesta primera fase d'aprenentatge teòric, el nostre entrevistat s'incorpora al món laboral, **"amb gran pànic, perquè els llicenciats no comptàvem amb importants contactes socials no sabíem d'on ens sortiria la feina. Els principis van ser molt costosos"**.

D'altra banda, **"per arribar a ser arquitecte calen quinze anys d'ofici. No és només l'experiència constructora la que pesa, sinó també l'experiència de la pròpia vida"**. Una experiència que ha dut aquest creatiu a descobrir la necessitat **"de disposar d'un equip; una sola persona no pot dominar totes les matèries implicades en arquitectura. Aquest equip pot estar integrat en un espai únic o bé participar del projecte mitjançant col·laboracions externes. Es necessita ajuda per calcular, per exemple, les estructures, les instal·lacions o certs sistemes de representació dels projectes, subjectes a tecnologies molt avançades"**. I a valorar amb rigorositat obres com el futur Auditori de Barcelona, **"un edifici sòlid, adequat a l'entorn caòtic de la gran ciutat on està ubicat"**, a diferència del **"Museu d'Art Modern, que, per les seves característiques resulta inhòspit al barri vell"**.

Quins passos va seguir el nostre protagonista un cop llicenciat? **"Vaig continuar amb l'estudi d'arquitectura que ja compartia amb uns companys de promoció abans d'acabar la carrera. Després cadascú va seguir el seu camí, i jo em vaig muntar un petit despatx en un pis de la família. Més tard s'hi va incorporar un amic de la infantesa i tots dos vam mirar de subsistir amb la feina que teníem i fer-nos un nom. Una de les obres que més em satisfà d'aquesta època és una galeria d'art que vam fer per a Sant Cugat, resolta d'una manera molt simple, consistent a unir el soterrani i la planta baixa en un únic espai, mitjançant una escala central i un buit que unia totes dues estances"**. Malgrat aquesta satisfacció, l'artista que ens acompanya reconeix que **"començar a aixecar el cap ens va costar més de tres anys"**.

Aquesta etapa coincideix amb la creació dels primers ajuntaments democràtics, que van donar a l'Antoni una altra opció per treballar: **"Durant disset anys vaig ser l'arquitecte municipal de Vallldoreix"**.

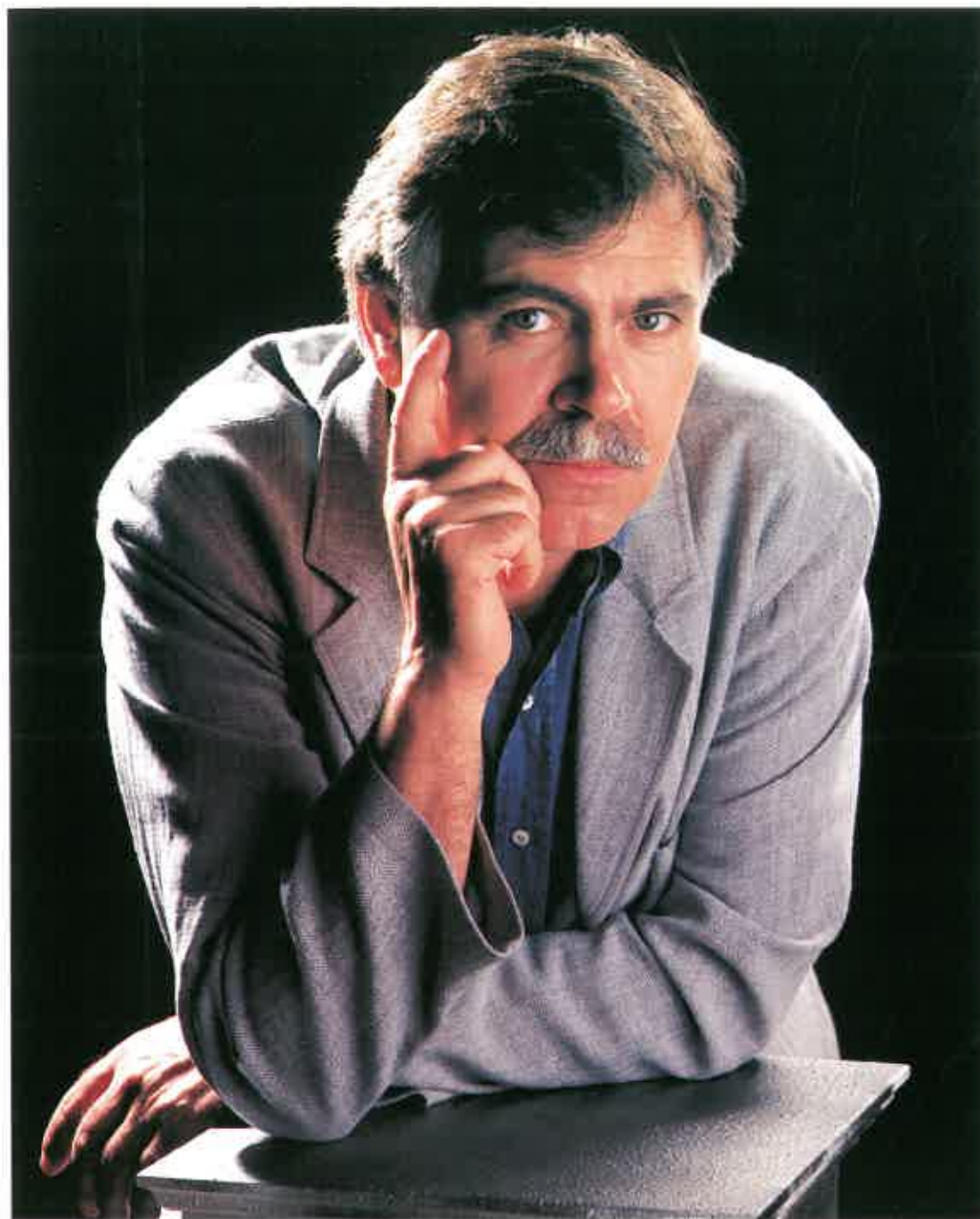
Recordo que quan m'hi vaig incorporar el municipi no disposava ni de clavegueres i els carrers no estaven urbanitzats. Tanmateix, l'espai urbà ja estava definit i parcel·lat. En els darrers anys ha patit un procés de transformació, consistent a passar de ser un poble de segona residència a un de primera". Afortunadament, **"el boom s'ha produït de manera progressiva i no massificada. Els protagonistes d'aquest creixement han estat els promotors particulars que s'hi feien la seva pròpia casa unifamiliar"**. Què és el que tant es valora de Vallldoreix? **"El seu entorn natural, com un petit ecosistema, a més de la seva proximitat a Barcelona. Es tracta d'una ciutat-jardí molt diferent del model que ofereix la capital densificada. És un territori molt extens, pensat sobretot per a l'habitatge unifamiliar, que difícilment pot incloure espais dedicats a la vida urbana. Compta amb una identitat pròpia, però sense caràcter de poble"**.

Quan li preguntem sobre el que reserva el futur al seu successor, la seva resposta no pot ser més senzilla: **"L'arquitecte està al servei de les institucions i dels seus desigs. Concretant, encara cal completar l'estructura de Vallldoreix. Hi ha uns quants temes pendents, sobretot la seva relació amb el parc de Collserola: cal que l'actuació municipal hi estableixi un bon veïnatge"**.

Assegura també que el fet de treballar per a una localitat petita **"proporciona als habitants un millor coneixement de la feina de l'arquitecte, que no es limita a signar papers. D'altra banda, el tarannà de l'arquitecte determina molt més del que sembla la relació dels ciutadans amb l'ajuntament. Hi ha pobles en què la gent veu un enemic en l'Administració; si l'arquitecte municipal treballa amb sentit comú, els vilatans se senten més acollits. És aquesta relació amb el veïnat el que ha donat sentit a la meva tasca a Vallldoreix"**.

Passem a parlar del poble natal del nostre interlocutor, on exerceix d'arquitecte liberal: **"L'espai disponible a la zona barcelonina considerada de luxe, la Bonanova, s'està esgotant. Sant Cugat l'escullen tant els usuaris que busquen els atributs d'aquests barris com els que s'adonen que pel preu d'un pis a la capital catalana poden gaudir en aquesta vila d'una altra qualitat de vida"**. Pel que fa a l'arquitectura urbana d'aquesta localitat, **"ha estat controlada"**, per bé que **"es podria millorar: avui dia es demana a l'habitatge unes condicions de ventilació que requereixen molts espais lliures al seu entorn, per la qual cosa els barris estan molt poc densificats. En conseqüència, no es genera vida social i, d'altra banda, aquests grans espais buits impliquen unes despeses de manteniment extraordinàries"**.

Pel que fa a les seves actuacions com a professional liberal, assegura que té **"una activitat molt diversificada: faig des de feines d'urbanisme fins a edificació per a promotors o particulars. També treballa amb interiorisme: sóc com el metge de capçalera, que ha de saber una mica de tot"**. Aquest és l'Antoni Fierro, un facultatiu preparat per resoldre qualsevol afecció relacionada amb el món dels immobles.

“Per arribar a ser arquitecte calen quinze anys d’ofici. No és només l’experiència constructora la que pesa, sinó també l’experiència de la pròpia vida”

Antonio Fierro - Sant Cugat del Vallès (Vallès Occidental)